

CRAC de la setmana: Cinta Arasa, escriptora

"EL PREMI ENRIC VALOR HA ESTAT UN IMPULS PER SEGUIR ESCRIVINT"

Cinta Arasa (Tortosa, 1978) es va llicenciar en Ciències Polítiques i de l'Administració i escriu des que tenia 11 anys. Va guanyar el premi el Enric Valor de narrativa juvenil amb l'obra 'Vaig fer la maleta un dia de juny', (Editorial El Bullent, 2014 http://www.bullent.net/detalle_libro/?li_id=3168), que tracta de la injustícia social de principis del segle XX. Ara ja treballa en una novel·la infantil i en una altra d'adults. Va néixer a Tortosa fa 35 anys i se sent molt identificada amb l'Ebre, tot i que de molt jove va marxar a viure a Barcelona.

Més Ebre: Premi Enric Valor, què ha representat per vostè?

Cinta Arasa: Va ser sobre tot un impuls per a continuar escrivint. Vaig enviar-hi la novel·la per provar i en rebre la trucada no m'ho podia creure. El jurat del Premi Enric Valor està format per persones amb una trajectòria literària i/o cultural vastíssima, i que aquestes persones reconeguessen la meua novel·la ja és un premi en sí mateix.

ME: Quina seria la sinopsi de 'Vaig fer la maleta un dia de juny'?

CA: És un viatge iniciàtic que comença en una Barcelona a punt d'esclatar. La Setmana Tràgica posa de manifest les esquerdes de la societat catalana de l'època. L'Eulàlia i el seu pare, que tenen orígens a les Terres de l'Ebre, entren en un viatge que per a l'Eulàlia suposa la presa de consciència de la complexitat del món, molt diferent

de la realitat que ella veia des de la seva casa de la part alta de Barcelona. A Anglaterra hi descobreix la base de la riquesa burgesa de principis de segle: les condicions de vida i de treball de la classe obrera.

ME: Amb què es va basar? Com li va venir la idea?

CA: Fa uns quatre anys vaig fer un viatge a Manchester i vaig recordar les meues classes d'història contemporània, quan ens explicaven que els empresaris del tèxtil del nostre país hi feien molts de negocis, amb els empresaris del nord d'Anglaterra a finals del segle XIX i principis del XX. Per raons familiars, jo vaig haver de fer de traductora i intèrpret amateur de l'anglès al català i del català a l'anglès d'una manera força intensa durant un temps. Va ser d'aquella combinació d'experiències que em va aparèixer la protagonista de la novel·la, l'Eulàlia Pallarès, una noia catalana que ha d'acompanyar son pare —un gran empresari tèxtil— en un viatge a la zona de Lancashire per fer-li d'intèrpret, ja que ell no parla anglès i hi té interessos. L'Eulàlia va ser qui em va donar el fil de la novel·la.

ME: Per què va fer la maleta un mes de juny?

CA: Calia que fos al juny, era essencial. Al nostre país, sovint, als juliols hi passen coses força significatives i la meua protagonista havia de ser a Anglaterra al juliol, perquè de vegades ens cal marxar per entendre més o menys casa nostra. La maleta, al

1909, s'havia de fer força abans d'arribar al destí que no pas ara.

ME: La injustícia social existeix actualment? És diferent?

CA: Sí que existeix. A l'Europa occidental un dels pactes de després de la II Guerra Mundial va suposar el naixement de l'Estat de benestar, que va llimar —amb tots els matisos que es vulguin— certes desigualtats que malgrat tot perviuen, i de forma cruentíssima. En d'altres zones del món les desigualtats s'acarnissen, com a l'Europa de principis del XX, amb els més debils de la societat, sense cap tipus de fre.

ME: Quina és la conclusió que voldria que es tragués al seu llibre?

CA: Voldria que cadascú en

tragués la seua. M'agradaria molt que fes reflexionar.

ME: Hi ha un abans i un després per vostè, amb el Premi?

CA: El premi ha estat una sorpresa constant, des del dia 14 de desembre, quan me'l van atorgar. Em passen coses màgiques; de sobte, rebo felicitacions de gent a qui admiro molt o algunes editorials em demanen originals...

ME: Quins records li porta Tortosa i l'Ebre?

CA: Seria molt difícil respondre aquesta pregunta d'una manera concreta perquè, en certa mesura, Tortosa i l'Ebre m'envolten sempre. Sento que en formo part. Apareixen molt sovint als textos que escric (per descomptat a 'Vaig fer

la maleta un dia de juny') i sempre dic que sóc de les Terres de l'Ebre, quan m'ho pregunten, encara que no hi visc des que tenia 9 anys. La meua primera novel·la es diu Arran de l'Ebre i vaig voler que fos un homenatge a les nostres terres i a les víctimes que van lluitar per la nostra llibertat durant la guerra del 36.

ME: Qui ha pogut influir més en la seua trajectòria? A qui ha d'estar més agraïda?

CA: Sovint, quan escric i alguna paraula no em surt o no trobo el to, tanco els ulls i penso com ho dirien mones iaios i sempre trobo la resposta que busco. Parlen i parlaven un català preciós i puríssim. De fet, tota la meua família sempre s'ha entusiasmat amb els meus projectes literaris. A casa de mons pares, a més, hi vaig trobar els grans noms de la nostra literatura i d'altres literatures i sempre s'hi ha llegit i respectat molt la literatura. D'altra banda, he tingut moltes professores (la majoria dones) de llengua i literatura catalanes que m'han descobert el tresor de les nostres lletres i professors i professores d'història i de política que m'han donat diverses claus per conèixer la nostra realitat. He de repartir molts agraïments...

ME: Farà una presentació de l'obra per a la gent ebrenc?

CA: I tant! Sempre que em publiquen un llibre sé segur que hi haurà un mínim de dues o tres presentacions, una (o dues) a les terres de l'Ebre i l'altra a Barcelona.

ME: Proper treball?

CA: Estic treballant, alhora, en una novel·la d'adults i una altra d'infantil. M'encanta escriure més d'un projecte al mateix temps.

Cinta Arasa va néixer a Tortosa. Molt jove va marxar a Barcelona. Recentment ha guanyat el premi Enric Valor, amb l'obra: 'Vaig fer la maleta un dia de juny'. (El Bullent, 2014 h) http://www.bullent.net/detalle_libro/?li_id=3168